

# PéNZ-, péNZ- és péNZhiány mindenütt

Három ünnepélyes egyesületi rendezvénynek örülhettünk 2004 májusában. Mindhárom rendezvényen akaratlanul is különös hangsúlyt kapott a pénz. A Mi Múzeumunk, a Magyar Alumíniumipari Múzeum baráti körének lapja kibővített szerkesztőségi ülésén *dr. Dézsi Lajos* főszerkesztő a lap jubileumi kiadványának jelentőségét méltatta, de ismertette a további fennállás bizonytalanságát is. Ebben az évben a Magyar Alumíniumipari Múzeumért Alapítvány anyagi forrásaira és az adományozók támogatására támaszkodva még kiadható lesz a lap. A távolábbi jövő kérdéses.

Május 20-án, Székesfehérváron a Magyar Alumíniumipari Múzeumnak az Országos Műszaki Múzeum által történt ünnepélyes átvételekor *Bakonyi Árpád* anyagi okokkal indokolta a Hungamosz kilépését a fenntartói státusból, *dr. Nagy Gábor László*, a NKÖM vezető főtanácsosa a múzeumra szánt 20 millió forintról elismerte, hogy ez nem túl sok, de nincs több a kasszában. Hasonló volt *dr. Vámos Éva*, az Országos Műszaki Múzeum főigazgatójának nyilatkozata is.

Az egyesület országos küldöttközgyűlésen *iff. dr. Kaptay György*, a Miskolci Egyetem dékánja egyes tanszékeknek a pénzhiány miatt szükségessé vált összevonásáról számolt be, és az egyetem rek-

tora, *dr. Bessenyei Lajos* hozzászólásában is kitért a pénzhiány okozta gondokra. (Sajnos hazánkban a kutatásra, oktatásra fordított pénz alig haladja meg a katonai kiadásokat. Előbbire a GDP 1,8 %-át, utóbbira 1,7 %-át szánja a költségvetés.)

*Dr. Tolnay Lajos*, az egyesület elnöke, aki kedélyesen a „szent tehénnek” nevezve a BKL-t, ugyancsak a lap anyagi hátterének gondjairól beszélt. A jelző vagy hasonlat találó volt. Indiában a szent teheneket nagy tisztelet övezi, hiszen évszázados hagyomány és vallási előírások védik őket. Ettől eltekintve senki sem törődik velük. Szegény pártokat senki sem eteti, gondolja vagy váltja meg szenvedéseiktől, hiszen szentek. A csontig soványodott állatok bánatosan kószálnak a települések utcáin, némi hulladékot keresve, hogy legalább valamivel csillapíthassák éhségüket.

Valamennyi problémafelvetésnek volt egy nagy tanulsága is. Nem csak az említett esetekben, másutt is a vállalati és egyéni pénzbeli támogatásokat tekintik a túlélés kicsi, de a korábbi állami juttatások helyett várható megoldásnak. A gondoskodó állam támogatásához nem szabad nagy reményeket fűznünk, helyette egyre inkább meg kell szólítani a pártoló szándékú egyéneket és vállalato-

kat. A feladatok változnak, a lehetőségek csökkennek. Összéb kell húznunk a nadrágszíjat. Ezt a technológiát a magyar polgárok már sok éve gyakorolják. De keresni kell az új lehetőségeket is. Ez a műszaki lapok esetében többek között a hirdetőik toborzását is jelenti. A gondos kiadó nyilván megkeresi azokat a vállalatokat, vállalkozókat akik hajlandók hirdetni, és ezzel a megoldással segítenek a jelen adószabályok keretében áthidalni a nehézségeket.

A hirdetések gyűjtéséhez és felvállalásához azonban szükséges az is, hogy a hirdetőnek meg lehessen adni a lapok megjelenésének pontos időpontját. A jól gazdálkodó kiadó nyilván ezeket a szempontokat is tudja és követi. A „szent tehén” ápolói, a szerkesztők pedig mindent megtesznek, hogy a lap tartalma és színvonala megfeleljen az olvasók és hirdetőik jogos követelményeinek. És ekkor remélni lehet, hogy a közgyűlésen elismert kiváló gazdasági vezetés mellett a lapok is átvészelik a nehéz évet (évetket).

Néhány jól sikerült, szépen megszervezett egyesületi esemény mindegyikénél elhomályosította az örömet a pénzhiány okozta gond, de ezt meg kell szoknunk...

 **Harrach Walter**

## Bálint Elemér

(1922–2004)



*Közljük, hogy szeretett barátunk, Kogéptervezői munkatársunk, OMBKE tagunk 2004. január 15-én, 82 éves korában elhunyt.*

*1922. december 13-án született Hidashollóson. Tanulmányait felsőipari iskolában végezte. 1942-ben pályafutását a Magyar Siemens Műveknél kezdte, és 1946-ban tervezőként a NTK gyártervezési főosztályára került, amely önálló vállalattá alakult át, és KGMTI-Kogépterv néven működött tovább.*

*1960–72-ig a kohógéptervezői osztály vezetőjeként dolgozott. Ez idő alatt irányította az LKM durvahengermű rekonstrukciójának géptervezését. 1972-ben kinevezték a kohászati és darugéptervezői főosztály vezetőjévé, majd a Kohászati Gyár- és Berendezés Tervező Iroda vezetőjévé. Az akkor megalósuló nagyberuházások: LKM, ÓKÜ, DV, Salgótarján, DIGÉP tervezését végezték, ez szükségessé tette az iroda szervezetének átalakítását és a generáltervezési szemlélet kialakítását.*

*Eredményes munkája elismeréseként Munka Érdemrend bronz és ezüst fokozata, valamint Kiváló Kohász kitüntetésben részesült.*

*Nyugdíjba vonulása után több éven keresztül aktívan dolgozott és segítette utódját is. Szoros kapcsolatot tartott az irodák, a társvállalatok, beruházók, felügyelő szervek vezetőivel és dolgozóival.*

*Részt vett az OMBKE helyi szervezet munkájában, vezetésében, a rendezvények altív tagja és szervezője volt. Jó barát, kolléga és megbízható munkatárs volt.*

*Baráti társasága is ebből a körből került ki, akikkel a kapcsolatot az utolsó percig tartotta.*

*A bányász és a kohász himnusz hangjai mellett temették el családjá, rokonai, ismerősei, munkatársai jelenlétében a Szent Gellért-plébánia urnatemetőjében 2004. február 2-án.*

*Fájó szívvel búcsúzunk tőled az utolsó üdvözléssel*

*Jó szerencsét!*